

Cối Chọt Không Buôn

Tác Giả: Saigon Echo s̄u t̄m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

Nhiệm vụ "then chốt" của tôi chắc có vẻ y, cho nên, cá nhân tôi, tự nhiên được c nh n v con h hàng, các anh các chị th ng yêu "k sĩ", đâm ra sung s ng, ch ng ph i quán xuy n chuyên gì. Mọi khi có h i hệ đình đám trong gia t c là tôi c lè phè, không b m t đ u óc tính toán này kia. Muốn đi đâu làm gì tùy ý v i cái máy g i (pager) ph i luôn luôn m (turn-on). Và nh th , b n ph n tài x c a tôi, nh t thi t, không th l là. Lý do cũng đ hi u vì các con còn bé, v tôi thì su t g n 20 năm làm b n v i màn nh computer s cũng nh n nhà nên đôi m t nàng có đ p và quy n rũ th t nh ng l i b c n th quá n ng n nên th i ti t và ban đêm mà b o nàng lái xe đi đâu, k nh ... xúi tr con đi ăn c p nhà b n đ t M .

L sinh nh t c a th ng con tôi đ c m nó, các bác các cô, các anh chị nó n đ nh vào cu i tu n đ cho m i ng i trong nhà có th i gi đ n tham đ vui ch i ăn u ng, đánh bài "mà ch c", "xì phé", ca hát "karaôkê". Bu i sáng th b y đó, gi ng nh bao nhiêu v h i hệ đình đám gia t c chúng tôi đã làm nh m t thói quen không bao gi thi u x M này, đ i n th i trong nhà g i đi order th c ăn n i chuyên làm th c ăn đ i ti c, có lúc chuông reo inh i c a các ch em b n gái trong nhà g i đ n t nh ng vùng lân c n, ch ng có lúc nào ng ng, đ ng dây c th mà b n liên t c...

Dù tôi không có nhiệm vụ ph i d y s m cũng không th nào ng n ng thêm đ c v i m t bu i sáng r n r p nh th này, đành ph i ra kh i cái gi ng êm m. Đ nh g i m t anh b n thân, xu ng cái quán quen khu Bolsa u ng cà phê tán láo, cũng không th xen vào "đ ng dây đ i n th i đ " đang đ c v tôi và các cô em x d ng liên h i.

Tôi ch ng l y th làm phi n não v chuyên này gi ng nh tôi đã t ng không phi n não tr c hàng trăm th chuyên x y ra hàng ngày trên đ t M , bèn ra phòng ăn c m ly cà phê s a còn m v tôi đã pha s n, r i tôi l ng th ng v i gói thu c lá b c ra sân sau, ch cái bàn b ng nh a tr ng ng i u ng cà phê m t mình, ng m khung c nh n hi n qua làn s ng mai đ i cu i chân đ i đang đ c ánh n ng đ u ngày đ i m cho m t màu vàng trác tuy t.

Tr c khi t i cái bàn nh a kê gó c sân, tôi đ o b c chân theo thói quen đ c theo con su i nhân t o mà tôi đã m t nhi u t n kém và công phu thuê m y ng i "Landscape" (th làm cây c nh cho t gia) đ n xây đ ng cho, t ngay khi chúng tôi mua căn nhà giá c khá cao n m trên đ nh đ i này, nên trong khuôn viên sau căn nhà chúng tôi có m t khung c nh t ng đ i sang tr ng nên th và đ p m t v i m t hòn non b đ y màu s c, các lo i cây c nh Trung Qu c x a tàng lá đó đây bên dòng su i quanh co n c ch y róc rách v i lũ cá c nh xanh tr ng đ vàng, chung quanh khu v n đ y hoa t i r c r .

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo s&u t&m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

Tôi bước trên những phiến đá gồ ghề nh còn đứng vững, trợn trốt sững ng đêm. Bỗng nhiên bàn chân trái của tôi vô ý bước c l&t vào giữa hai cục đá, ly cà phê bên tay trái, gói thuốc lá và cái bút của bên tay phải của tôi bật tung lên trời, c&ng& i tôi mất thăng bằng ngã ngang trên con suối nhỏ mà bước suối không quá rộng, bên kia cũng có những cục đá xếp lô nhô lên như ch& đ&i đón lấy các đ&u của tôi s& đ&p xuống m&t cách vô tình ch&a đ&y m&t phút đ&ng h&. Tôi nghe m&t tiếng r&m th&t to, th&t vang đ&ng trong đ&u tôi rồi không còn biết gì & th&c t&i mà tôi v&a hi&n đi&n n&a.

HỒN LÌA THÂN XÁC LÊN QUÂN BÊN VỚI CON

Ng& i tôi ngay sau phút &y không còn tr&ng l&c n&a, tôi nghe như h&ng trong không gian, vì c& x& đ&ch, đi đ&ng khoan thai th&t th&nh th&i d& dàng, không còn chút tr&ng& i n&ng n& cùng v&i m&t c&m giác lâng lâng h&nh phúc. Tôi m&t kho&ng 180 đ& đ&ng tr& c m&t, tôi có thể nhìn rõ t&t c& những gì hi&n ra tr& c m&t.

Nh&ng 180 đ& phía sau lưng, m&i khi ngoái đ&u nhìn lại, tôi chợt thấy m&t vùng s&ng tr&ng đ&y đ&c, không có bất c& v&t th& gì. Tôi còn nghe đ& c rõ ràng m&i ng& i đang nói chuyện v&i nhau lao nhao l&o nh&o h&t s& c&n ào. V& tôi đang cu&ng cu&ng tr& l&i nh&ng gì các ông bà M& đ&n l&p th& t&c, đi&u tra. Những ng nh&t n&ng v&n là m&t ph&n có đ&y ngh& l&c, không kh&oc l&oc đ& dàng, những gi&ng nói và tia m&t lúc này thì quá đ&i phi&n mu&n, trông th&t là t&i nghi&p. Hai đ&a con của tôi thì vô cùng th&m, chúng qu&n quít bên c&nh cái xác của tôi gi&ng nh& lúc th&ng có tôi n&m ng& và chúng thì l&n qu&n & bên hoc xem video con nít, hoc xoay quanh những món đ&ch&i đ&n t& trong nhà. Gi& đây chúng im l&m không nói gì c&. Chúng c& dán m&t vào thân th& n&m th&ng đ& của tôi đ&t n&m trên m&t chiếc băng ca, s&p s&a đ& c chuy&n ra chiếc xe c&p c&u đang cùng đ&u chung v&i xe c&u h&a, xe c&nh sát, đèn ch&p loang loáng tr& c s&n nhà.

Tôi đ& c chuy&n vào m&t b&nh vi&n l&n, qui mô nh&t & g&n nhà m&t cách kh&n c&p sau khi v& tôi ký tên trên những văn ki&n hành chánh theo đúng th& t&c bình th&ng. Rồi b&n năm v& bác sĩ nam n& ng& i M& cùng v&i m&t n& bác sĩ gi&i ph&u ng& i Việt Nam bu l&i chung quanh xác tôi. Tùy theo ph&ng v& của t&ng ng& i, h& đang làm những th& t&c kh&o nghi&m. Sau cùng, trên t& báo cáo y khoa s& kh&i, h& gi&i thích cho v& con cùng các anh ch& h& hàng trong thân qu&n tôi nghe:

- Ông ta bước đ&p m&nh đ&u vào m&t viên đá nh&n. Tình tr&ng hôn mê tê liệt n&ng n& những ch&a ch&t vì thân nhi&t v&n còn, cho nên chúng tôi s& cho áp đ&ng những ph&ng pháp c&p c&u

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo säu täm
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

---

hiện đời như thế đầy hy vọng gì để cảm nhận sự sống của ông ta.

Một hai ngày sau, hiện của tôi cũng chẳng nghĩ gì tới thân xác cũ của tôi vì còn niềm cảm nhận trong phòng hồi sinh với các chức y sĩ, y tá suốt ngày đêm khám nghiệm, theo dõi, hút sổ c lo lắng, tình. Nhìn thấy và con tôi hàng ngày buồn phiền rồi sa sút bên cạnh xác tôi, tôi cảm thấy ái ngại và thường xót xa tình cùng nhưng không thể làm hay nói gì hiện đời.

Đã mấy lần tôi đến thăm người trợ cấp mất và ôm lấy hai đứa con đầy yêu thương của tôi để nói với nàng rằng tôi không có sao cả, tôi lúc nào cũng bình an và có lẽ chỉ ít hôm nữa là tôi có thể trở về, nhưng thật là oái oăm, họ không hề nghe được những gì tôi đã nói, cảm được những gì tôi đã làm như là tôi đã ôm ấp đứa con, xoa dịu, nắm tay và hôn chúng, giúp cho việc tôi tránh suýt đi thăm người mất cái chết đên trong khu parking lot của bệnh viện và giúp mở khóa phòng ngủ cho họ lúc trở về thăm nhà. Có lẽ vì quá xúc động và còn đang bối rối như vậy tại nơi chết chóc của tôi nên họ không hề để ý. Thậm chí, hai đứa con nhà tôi, khi vắng tôi trong những đêm đi ngủ, chúng cứ tròn tròn lăn qua xoay lăn trên giường và không nghe được, tôi đã ôm lấy chúng thì thào với chúng bên tai như thường lệ thì dường như chúng chẳng cảm được gì trong lòng mà không hề biết tôi sao mình đang được an ủi và vỗ về, chẳng đó mà chỉ chìm đắm vào giấc ngủ cho đến sáng hôm sau, như mọi ngày ngắm quanh quẩn trong phòng, câu chuyện tiên chúng hỏi mẹ là

- Bố đâu?

Mẹ nó, là một người trông trên đôi mắt mất ngủ, sống vù và để hơ vì thậm chí khóc đã mấy đêm, chẳng nói:

- Các con đừng sợ mà sớm đi ăn uống rồi vào với bố ở nhà thường, nhanh lên, mẹ đã hiện với bác sĩ đó rồi!

Hai đứa con tôi lần lượt đi vào phòng tắm. Thấy người út còn bé, không thể với tay lấy được cái bàn chải đánh răng riêng biệt mà nó để trên cao nên đang cố gắng nhón gót lên lấy, nhưng bàn tay bé nhỏ của nó vẫn không thể nào với tới được. Cảm nhận thấy không được, cu cậu ut tức quá nên như n. Tôi đứng nhìn nó mà phát phì cười, với lấy cái bàn chải để đưa dùm cho nó, nhưng hỏi ôi! Bàn tay tôi chẳng đặt vào không mà thôi, chỉ cảm bàn chải bé nhỏ lướt qua bàn tay tôi như lướt vào không khí, tôi cũng chẳng giúp gì được cho con trai tôi dù chỉ là một

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

---

vi&#c h&#t s&#c bình th&#&ng nh&# v&#y.

Tuy th&#t g&#n g&#i v&# con cùng t&#t c&# m&#i ng&#&i thân thi&#t, chia x&# v&#i h&# t&#t c&# m&#i đi&#u, nh&#ng tôi không có cách nào tham d&# và làm cho h&# nghe, h&# th&#y đ&#&c ý mình mu&#n gì. Tôi n&#n chí r&#i kh&#i h&# và b&#t đ&#u m&#t mình đi phiêu b&#t kh&#p n&#i v&#i ý nghĩ t&#i sao h&#n tôi không l&#i d&#ng hoàn c&#nh này đ&# chu du m&#i n&#i, m&#i ch&#n mà lúc sinh th&#i, mình t&#ng mong &&c đ&#&c đ&#t chân đ&#n ho&#c tr&# l&#i nh&#ng vùng đ&#t c&# h&#&ng mà đã g&#n 20 năm qua, vì l&#u l&#c và sinh k&#, tôi đã ch&#a th&# tr&# v&# thăm vi&#ng l&#i. Nh&#t là cái làng C&#n Tròn hi&#n hòa bé nh&# n&#m c&#nh ven bi&#n thu&#c T&#nh Nam Đ&#nh mi&#n B&#c n&#&c Vi&#t Nam, n&#i mà cho đ&#n bây gi&# bao nhiêu hình &&nh cùng k&# ni&#m th&#i th&# &#u th&#n tiên v&#n còn in đ&#u trong tâm kh&#m c&#a tôi.

Nh&#ng k&# ni&#m đ&#p đ&# và êm đ&#m đ&#n đ&# xót xa m&#i khi tôi h&#i t&#&ng l&#i ho&#c ti&#c th&#m cho qu&#ng đ&#i th&# đ&#i c&#a các con, các cháu c&#a tôi &# n&#i x&# l&# quê ng&#&i, chúng đã đánh m&#t h&#n đi nhi&#u c&# h&#i đ&#&c s&#ng và tr&#i qua nh&#ng ngày tháng bé th&#, nh&#ng hình &&nh thiên nhiên chân ch&#t v&#n toàn, không h&# v&#&ng v&#n chút gì v&# nh&#ng ti&#n b&# v&#n minh c&# khí, cho dù so v&#i th&#i đ&#i c&#a tôi, đ&#i s&#ng v&#t ch&#t c&#a chúng tôi đ&#y đ&# h&#n r&#t nhi&#u. Nghĩ xong là tôi quy&#t đ&#nh làm theo &&c mu&#n.

ĐI VÀO CÕI CHẾT

Nh&#ng tôi quên ch&#a k&# cho các b&#n nghe v&# nh&#ng giây phút đ&#u tiên khi h&#n tôi r&#i kh&#i thân xác. Nó th&#t là h&#u ích và mang tính ch&#t khác th&#&ng. H&#u ích, theo ý tôi suy lu&#n, là đ&# cho chính tôi ho&#c các b&#n, sau này n&#u có m&#t l&#n nào đó, trong gi&# phút lâm chung h&#n ph&#i lia kh&#i xác, thì mình đã bi&#t tr&#&c đ&# không b&# b&#ng&# và làm theo m&#t s&# qui cách, ho&#c chu&#n b&# cho m&#t chuy&#n đi v&#nh c&#u, không v&#&ng nh&#ng phi&#n b&#n sau này v&# m&#t chuy&#n nghi&#p tái sinh.

Nh&# đã k&# cho các b&#n nghe &# ph&#n m&# đ&#u câu chuy&#n có v&# huy&#n ho&#c này. Tôi b&# m&#t tr&#ng l&#c m&#t cách t&# nhiên, r&#i g&#n nh&# không còn c&#m th&#y b&#t c&# đi&#u gì n&#a. Nh&#ng th&#c s&# không h&#n là nh&# v&#y. Có nghĩa là tôi v&#n còn có riêng ý th&#c c&#a tôi, v&#n còn bi&#t th&#t rõ r&#t tôi là m&#t th&#c th&# đang b&# m&#t s&#c hút vô hình cu&#n đi th&#t nhanh và th&#t m&#nh, m&#nh đ&#n đ&#i tôi t&#&ng không có gì có th&# c&#n l&#i đ&#&c. Trong tia nhìn m&#i ng&#&i m&#i v&#t, tôi có th&# th&#y th&#u su&#t t&#t c&# m&#i th&# đ&#&c che đ&#u b&#ng g&#, b&#ng xi măng hay b&#ng các lo&#i v&#i v&#c y ph&#c trên thân th&# m&#i ng&#&i.

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo s&u t&#m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

Ngay lúc bấy giờ, có khoảng 5 vùng hào quang màu sắc khác nhau với các luồng ánh sáng tím sẫm cùng phóng hiện ra quanh tôi và dường như vùng ánh sáng nào cũng có một sức hút riêng rẽ, như sấm sàng đỡ hút lấy tôi và cuốn vào, sau đó sẽ ra sao thì tôi không dám chắc biết. Tôi thắc mắc: "đây là những vùng hào quang và ánh sáng gì? Có nên hòa nhập vào nó?" Mãi vài sau khi được sự giúp đỡ, tìm được các loại sách thông thiên huyền bí, tôi mới có cơ hội hiểu được ý nghĩa của các hào quang và ánh sáng đó như sau:

- Luồng ánh sáng màu là của Chết Thiên.
- Luồng ánh sáng màu lục là của A-Tu-La.
- Luồng ánh sáng màu vàng là của loài người.
- Luồng ánh sáng xanh là của loài súc sanh.
- Luồng ánh sáng đỏ là của loài quỷ.
- Luồng ánh sáng xám mờ nhạt là của địa ngục.

Riêng tôi thì bay bổng, lơ lửng và thoát đi bằng một tốc độ siêu phàm, trôi ra một không gian bí ẩn lạ, chỗ có một bên là bóng tối mê mông và một bên là dày đặc sương mù, cũng mê mông không kém. Tôi chỉ với trong cõi không vô tận. Tuy không cảm thấy gì đáng lo sợ, nhưng cũng có hơi chút quẫn ngại vì những giây phút sắp tới của mình.

Bất ngờ, tôi nhận được một sức mạnh đẩy tôi vòng bên ngoài chung quanh các vị Trì minh với vô số các nhóm Không Thiên Nữ (tiên giới). Nào là các vị Không Thiên Nữ của tám chòm sao táng, Không Thiên Nữ của bốn giai cấp ta bà, Không Thiên Nữ của 3 cõi tam trú, Không Thiên Nữ của 30 vị chí thánh cùng của 80 chòm hành hạ tầng, rồi đến các vị anh hùng, nữ anh hùng, các thiên thần, các thiên thần báo oán được tin nam nữ, mới và được trang sức với sáu món mang trên người: một tấm phôi nỏ to lớn hình nhện làm bằng da người, tàn che và cơ hội cũng làm bằng da người. Những vị này vừa đi tới một người cho khói bay lên vi vút, vừa mang vô số nhện cơ và làm cho vang động thiên giới bằng cách khua, đập hay rung các loại nhạc cụ để cho chúng phát ra những âm thanh huyền ảo, mạnh mẽ đến nhức óc đỉnh tai. Các vị này cũng như múa theo các nhịp điệu khác nhau. Họ xuất hiện, dường như để nghênh đón những người vừa mới lìa đời, hiện lên những hào quang chói lọi.

Tôi nhìn thấy vô số con người đã có một thân phận như này. Họ tuôn đổ những giọt nước mắt, sau tôi liền thấy một đồng đội, đôi mắt màu da sẫm tím, đôi mắt giai cấp lớn bé già trẻ giống như một ngày hội của các kẻ lớn trên đường trần. Lớn lao, tất cả mọi người được các vị Thiên thần nêu trên đón và đưa vào hai ngõ chính: cuốn hút lên không gian chín tầng hào quang lao sâu xuống 7 tầng địa ngục, rồi sau đó sẽ như thế nào thì tôi không có cơ hội để biết.

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo số u t m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

Các luồng hào quang, ánh sáng vẫn liên tục chiếu sáng, nhã nhặn, âm thanh vang động cùng khắp cõi trời. Tôi ngón gió mát quyên theo hàng ngàn thắp nến ngào ngạt tỏa sáng cùng khắp nơi. Tôi đứng nhìn mãi, chóngh thấy ai ngónàng chi đón mình, cũng không hề bắt cuốn hút vào các luồng ánh sáng ngũ sắc để đi sâu xuống hóc đi lên một cõi nào đó của tầng trời, tôi đang ở cõi an nhiên tịch tịch vô cùng, bèn lang thang bồng bồng xoay chuyển tâm thức về miền tịch tịch.

Bồn không thể nào tin được cái hiện tượng kỳ lạ lòng xuyến cho tôi trong tâm thức như thế này. Đó là, mỗi khi tôi nghĩ đến bất cứ nơi nào, người nào dù còn sống hay đã chết, ở trên gian hay âm giới và những cuốn chân thành tôi muốn được gặp mặt hoặc được nhìn thấy, thì chỉ trong vòng một "séc-na" người người là tôi đã được tới người người thì, có nghĩa là, nghĩ đến ai, nơi nào hoặc những ao ước và cảm xúc, ngay lập tức, tôi cảm nhận được liên hệ một cách rõ ràng đầy đủ và trọn vẹn hơn nữa lúc thế này.

Như tôi đã kể cùng các bạn rằng lúc còn bình thường ở đồng ruộng, tôi vẫn nuôi một con vịt là được trên vùng thăm lúi làng Cồn Tròn của tôi ở tỉnh Bạc Liêu, nơi chôn rau cắt rốn cùng những người bạn thân thiết của tôi ở quê. Tôi cũng đã được về, chỉ trong khoảng vài giờ. Nhưng tôi đã thấy vẻ ngón vì làng cũ còn, nhưng cảnh làng sau hơn bốn năm dâu biển, chóngh còn chút gì là dấu tích năm xưa. Tôi đã cố gắng nhìn ngắm từng tí mớ thức để tìm kiếm một vài di tích, để thấy trong làng thì tôi đã làm được điều đó. Như con sông nhỏ chảy quanh trong làng ra một cái lạch nhỏ thì đã bắt gặp bóng dáng thuở nào.

Bên cạnh con sông nhỏ hàng tây bắc, có cây đa gốc bở chóngh người ôm là con người gia đình của cha mẹ tôi hiện tại ngôi nhà chính năm gian, có bàn thờ Thiên Chúa ở trên trang trên giới nhà, hai bên là phòng ngủ có cửa sổ nhìn ra cái sân lót gạch màu đỏ khàng trang, gồm một cái bể lớn chóngh nước mát tắm dùng để ăn uống cho con nhà quanh năm không bao giờ cạn, có hàng cây cau già cao ngón ngón, cạnh đó, là một dãy nhà ngang nối liền nhà trên với nhà dưới gồm có bếp, nhà kho, nhà cho các anh chị gia đình ở, ở trong nhà và bên ngoài khu vực đó là chuồng nuôi heo thành giới người một cái hình chữ U. Sau dãy nhà bếp là một vườn cây xum xuê hoa trái quanh năm với một hàng rào tre trúc người lá vàng.

Chính ở hàng rào tre trúc này là thiên đường thú của anh chị em chúng tôi suốt thời kỳ trước với những giới người trên hè êm đềm thắp nến hàng hóc là chóngh trên bất cứ điều, nghóngh m. Cũng là để đi riêng biệt kín đáo để chóngh tránh cha mẹ, do anh chị em chúng tôi thì làm lý do có chóngh đi về nhà mỗi khi phóngh lúi, chúng tôi bắt la mớ, có khi ôn bài học hay cùng ăn và ngón chung nhau cũng chính ở nơi đây, để người gốc cây sung sướng sai trái năm nào.

Phía sau nhà là cái ao mênh mông của cha tôi nuôi và để bắt cá vào ao trong hàng mùa nước lũ hàng năm thì một cánh đồng ngay đó chảy vào. Đến thời kỳ đi về với vợ, cha tôi đã thả xuống ao biệt bao nhiêu để nhóngh thau đóngh mâm bở quý giá, là hàng ngàn tài sản một hồi những một của gia

thäy thäu suät mäi loäi y phäc che thân cäa con ngäi trên thân thä lä cäa Hänh.

Tôi nhìn Hänh mà nghe tâm tä sao đäng väi nhäng kä niäm tình ái hiän vä. Thôi, Hänh ä! Âu cũng là duyên mänh phù du. Däo äy, tôi väa mäi ra träng quân sä, ngäi ngäm đen nhä hòn than, đäu tóc nhän thín nhä vä sä, häng đäi chäa biät đäc ngang may räi bäi chiän tranh sänh thä nào. Chä vì täi nghiäp Hänh nên tôi làm tuäng, giä vä cäng cäi, tä chäi hôn nhân väi nàng theo läi đäng hä cäa cha mä tôi và gia đänh cäa Hänh. Nàng giän tôi, buän riêng suät nhiäu năm tháng cho đän lúc tôi đän đäc Mä đã gän bän năm. Kính báo tin cho tôi biät Hänh đã läy thäng Hoàng, con trai cä Cä Phán, hän là mät luät sä, nay đäng là cä vän pháp luät cho nhà näc đäng thäi, nhäng hai vä chäng Hänh, Hoàng không sanh đäc đäa con nào hät.

Tôi và Kính đäu hiäu rõ lý do tuyät tä này tä lúc thäng Hoàng còn đi häc. Nó ä nhà giàu, ăn chäi hoang đäng chi đäa, bä bänh và sä không thä có con. Nhäng nó đäu Hänh, không cho Hänh biät lý do này cho nên Hänh chä buän vì không có con mà không hä biät täi sao vä chäng nàng läi hiäm muän nhä väy, suät đäi nàng cä đi hä häc khän vái, mà träi đät läi chäng đäng tâm. Tôi nhìn thäng Hoàng däm täc đäng ngäi trong văn phòng riêng täi tòa án väi đäm nä thä ký xoän xuýt hai bên, đã biät hän täng làm cho Hänh khä sä thät nhiäu. Tôi träng mät nhìn hän, tiän läi đänh cho hän cái tát nên thân, song khä näi, tôi vän chä là mät hän ma vô hình, tôi không thä nào làm đäc bät cä chuyän gì cän đän đäng läc cäa mät con ngäi trên trän thä.

Tôi tiän läi chä Hänh đäng ngäi hong näng. Täm thân Hänh träng ngän, gäng mät êm đäm väi đôi mät đen đäm buän suät kiäp. Cô ngäi iä tä trong bäng ra mät tách trà nghi ngút khói, đät trên chiäc bàn lim bên cänh cây đàn đäng cäm cäa Hänh, räi khäp nép bäc vào nhà trong. Tôi đäng träc mät nàng, lòng rän lên bao nhiêu là xúc đäng. Bäng Hänh có ý đäng lên. Tôi tä chä không dám đäng tänh gì, bän đän bên Hänh thì thäm nho nhä:

- Chào Hänh anh đi. Räi tôi hôn nhä lên mái tóc Hänh äp đäm häng träm cäa tôi ngày nào.

PHÁN QUAN CỎI ÂM NÓI CHUYäN QUä BäO

Räi tôi nghĩ đän viäc phäi đi tìm cha mä. Bäng mät vä phán quan hiän ra träc mät, säng sät ngä tôi:

Cõi Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

L&#i có nh&#ng ng&#&i tr&#& đây tôi có đ&#nh ki&#n, xem h&# là nh&#ng ng&#&i x&#u, &# n&#i đây h&# l&#i là nh&#ng h&#n lành, h&#&ng ph&#& đ&#i đ&#i n&#u h&# không còn trong vòng t&# sinh tái ki&#p, ch&# vì h&# là nh&#ng ng&#&i trung tr&#& không h&# gian đ&#i che l&#p nh&#ng ý nghĩ và hành đ&#ng th&#t s&# trong lòng. Nh&#ng đ&#a s&# nh&#ng vong h&#n khi còn s&#ng là nh&#ng k&# th&#t th&# nghèo nàn, sa c&# l&# v&#n, th&#&ng b&# nh&#ng hàm oan th&#ng kh&#, khi v&# tr&#i, h&# l&#i đ&#& đ&#n bù và an &#i b&#ng t&#t c&# ân ph&#& c&#a đ&#ng t&#i cao.

V&# phán quan nhìn tôi ch&#m ch&#m:

- Th&#y r&#i thì nên sám h&#i, không đ&#& đ&#i chính b&#n thân ng&#&i. N&#u không ng&#c t&#i c&#c hình dành cho nhà ng&#&i không ph&#i là đ&#u không th&# có. Hãy mau quay gót tr&# v&#.

Lòng tôi c&#m đ&#ng b&#i h&#i. H&#a v&#i phán quan s&# quay v&# nh&#p xác, tr&# l&#i đ&#&ng tr&#n cam tâm đ&#n tr&# cho h&#t ki&#p phàm nhân sau khi c&# nài n&# xin đ&#& ít phút giây tìm l&#i nh&#ng ng&#&i quen bi&#t đã lìa đ&#i. Phán quan vui lòng ch&#p thu&#n. Tôi cúi đ&#u l&#y t&# đ&# đi ra.

H&#n phách tôi siêu thăng đ&#n kh&#p cõi ta bà, l&#ng l&#ng thanh th&#n, nh&# nh&#ng t&#a nh&# s&#&ng khói không chút v&#&ng b&#n suy t&#. Trong su&#t kho&#ng th&#i gian này, tôi không h&# còn l&#i chút gì thu&#c tr&#ng thái vui bu&#n kh&# &#i, &#u t&# c&#a su&#t b&#ng &#y năm tháng đ&#ng đ&#ng v&#i ki&#p làm ng&#&i, cũng không h&# b&#n tâm v&# con đ&#&ng sinh, lão, b&#nh. Ch&# có m&#i m&#t ni&#m thanh nh&# hân hoan vui v&# t&#n cùng. Liên t&#&ng đ&#n đâu, n&#i đó đã hi&#n ngay &# tr&#& m&#t r&#i. Ao &#& đ&#u gì h&#nh ph&#& c&# gì nó đã x&#y đ&#n ngay trong ti&#m th&#c h&# vô. Ngôn ng&# và c&#m giác n&#i đây là ngôn ng&# và c&#m giác đ&#& kinh qua b&#ng m&#t cách th&#c vô hình. Ch&# c&#n có s&# &#& c&#o đã h&#n nhiên bi&#n thành s&# th&#t t&#c thì.

Tôi đã g&#p đ&#& h&#u h&#t nh&#ng ng&#&i quen bi&#t thân s&#, c&# nh&#ng cá nhân tôi ch&# nghe tâm ti&#ng c&#a h&# lúc sanh ti&#n mà ch&#a bao giờ có c&# h&#i thân thi&#t. T&#t c&# đ&#u có m&#t n&#i đây.

Nh&#ng tùy theo m&#nh nghi&#p c&#a t&#ng ng&#&i. &# ch&#n này, có ng&#&i thì qu&#n qu&#i th&# ph&#t kh&# hình. Sau đó, s&# b&# đ&#a làm ki&#p tái sinh, tùy theo ph&#& c&#áu, công t&#i lúc sinh th&#i.

Có r&#t nhi&#u ng&#&i khi s&#ng, ph&#i cam ch&#u nghèo kh&# lam lũ nh&#c nh&#n, ho&#c t&#ng b&# nh&#ng

hàm oan đ&# k&, nh&# ng v&# n nh&# t m&# c cam tâm, không kình ch&# ng l&# i hi&# n nghi&# p m&# nh tr&# i. Nay h&# là nh&# ng ch&# li&# t v&# thu&# c gi&# i ch&# thiên cao c&, h&# nh phúc t&# t cùng, bay b&# ng nh&# nhàn v&# i thiên đ&# ng trăm h&# ng nghìn tía, nh&# n nh&# nhàn nh&# ung dung, đàn ca múa hát đúng th&# t là c&# nh gi&# i viên mãn siêu thăng t&# nh đ&# c&# a cõi Thiên Đ&# ng.

Có nh&# ng vong h&# n nam n&# dung m&# o no đ&# y r&# u th&# t, thú tính dâm ô, m&# u th&# n ch&# c qu&, h&# h&# i đ&# ng lo&# i chúng sanh đ&# thu tóm b&# ng l&# c uy quy&# n, v&# vết cái ăn cái m&# c, cùng bao nhiêu danh l&# i v&# n là c&# a chung đ&# m cho riêng mình, cùng nh&# ng t&# t x&# u xa đ&# ti&# n, ngôn kh&# u gi&# t ng&# i, d&#m pha đ&# k&, l&# i đ&# ng trí l&# c, hành h&# đ&# ng lo&# i, h&# đang b&# qu&# n qu&# i bi th&# ng, b&# banh da lóc th&# t, rên xi&# t kêu khóc đ&#m ngày, ăn u&# ng thì đ&# c cho ăn nh&# loài ng&# qu&, toàn là th&# t hôi thúi máu thiu, di&# n m&# o kinh khi&# p khác h&# n lúc th&# ng... Thân th&# thì l&#a l&# ngày đ&#m dòm b&# đ&# c r&# a, nh&# t là v&# i nh&# ng vong h&# n có ti&# n ki&# p dâm ô, đ&# đ&# m, đ&# i g&# t quanh co.

Phán quan cho bi&# t, c&# a c&# i th&# c ph&# m cùng h&# nh phúc là c&# a chung nhân lo&# i. T&# i sao x&# y ra c&# nh k&# giàu ng&# i nghèo? T&# i sao có n&# n ng&# i uy quy&# n k&# nô l&. Nh&# ng ng&# i này đã dùng m&# u th&# n ch&# c qu&, ph&# b&# lu&# t tr&# i, nên bây gi&# sau khi ch&# t, h&# ph&# i tr&# qu&# và s&# b&# đ&# a vào h&# u ki&# p tái sinh, h&# s&# ph&# i làm lo&# i súc sanh đ&# ti&# n, làm thân trâu ng&# a hùm beo r&# n rít vì nh&# ng t&# i l&# i tham đ&# c tàn nh&# n t&# o nghi&# p trên đ&# i.

TR&# V&# NH&# P XÁC

Tr&# c b&# i c&# nh kinh hoàng nh&# v&# y, h&# n tôi b&# ng l&# c vào m&# t v&# ng sáng màu vàng nh&# t mênh mông lai láng. Tai thoáng nghe nh&# ng âm thanh quen thu&# c c&# a m&# y ch&# c năm làm ng&# i. Tôi l&# i nhìn th&# y xác c&# a tôi trong m&# t căn phòng h&# i đ&# ng v&# i năm sáu ng&# i mà tôi đã trông th&# y h&# t th&# gi&# i bên kia. H&# đã ch&# t th&# t r&# i vì tôi đã thoáng nhìn th&# y h&# b&# cu&# n sâu vào t&# ng lu&# ng ánh sáng vô biên, đi mãi ngàn năm và không th&# tr&# l&# i đ&# c n&# i này, còn tôi thì t&# nhiên b&# đ&# y b&# t ra kh&# i s&# c hút c&# a nh&# ng lu&# ng ánh sáng đó, đi phiêu b&# t đó đây r&# i đ&# c phán quan khuy&# n cáo ph&# i tr&# l&# i g&# p n&# i này đ&# nh&# p xác.

Nh&# ng tôi t&# tìm mãi mà không th&# y đ&# c c&# a sinh t&# môn n&# m gi&# a đ&# nh đ&# u thì làm sao tôi có th&# nh&# p vào thân xác? Đ&# i mãi cũng ch&# ng làm đ&# c gì vì c&# a sinh môn đang b&# b&# t kín b&# i m&# t cái nón có trang b&# nh&# ng đ&# ng c&# duy trì s&# s&# ng cho cái xác c&# a tôi. Tôi nhìn th&# y m&# t cái c&# a ph&# n&# m &# k&# x&# ng quai hàm bên vai trái, tuy nh&# và r&# t đau đ&# n khi h&# n tôi nh&# p vào, nh&# ng còn cách nào h&# n c&# ch&# !

Những ngoài sân bệnh viện đã lên cao. Hàng ngàn tiếng lao xao báo hiệu một ngày làm việc tít tít của khu bệnh viện lớn lao này. Và hai đứa con của tôi thì đang ngồi ở chỗ "front-desk" trong bệnh viện, hai đứa ngồi tiếp tục kiên nhẫn ngồi cạnh bên cái xác còn nóng hổi của tôi.

Đúng như hôm nay là thời hạn chót để các vị bác sĩ chuyên khoa vật lý thi họp bàn quyết định về số phận của cái xác không hồn này. Chính nhờ vào những tin báo của khoa học mà ngoài nhiệm vụ duy trì cho cái xác thối thóp sống, nó còn không biết thời rứa như những xác chết bình thường sau chôn 5 ngày cho đến hạn một tuần nữa.
Xem rồi rồi vào chỗ khám xấp xỉ quai xanh một lần nữa rồi tôi vịn hết sức, dùng nắm đấm đập vào. Một cảm giác đau đớn tột cùng tứa ra khắp thân tôi trong một khoảnh khắc nhanh chóng. Thoát nhiên, cảm giác đau đớn đó chuyển đổi và chuyển rạn khắp cái thân xác đang nằm bất động trên giường.

Trở lại thái độ tiên tôi ghi nhận được khi thân tôi trở về với thân xác cũ đã nằm bất động gần trên một tuần là cảm giác buồn phiền ngột ngạt và còn có một sự căng thẳng ghê gớm kéo dài trên toàn thân tôi. Tôi nhớ cảm giác hăm trong một cái khuôn không cách thoát ra được. Sau đó là xúc giác đau đớn trĩu nặng trên đầu, phía sau óc. Tôi nhớ rồi rồi. Điệu này không có gì là khó hiểu. Đó chính là một triệu chứng sau sự chôn cất lạnh lẽo sau khi được các vị tây y chữa trị và khâu lại vết nứt bên ngoài.

Sự kéo dài của tôi về bao phủ trong toàn thân tôi. Ngoài sự đau đớn về triệu chứng trên đầu, tôi cảm thấy toàn thân như rã rời, rồi cảm giác đối bệnh của cơn. Bao phủ của tôi hoàn toàn trở lại sau nhiều ngày được các y sĩ tiếp y. Thân thể của tôi chỉ được dinh dưỡng bằng những phương pháp vật lý y khoa trị liệu cho nên giờ đây nó bất động làm việc với những đòi hỏi cấp bách nêu trên.

Ngồi đôi mắt mắt mắt nhìn vô cùng tinh táo nhìn lên trần phòng với những đèn neon trần đầu, tôi nhìn thấy những hành trình thiên tiên về qua cõi âm khác lạ trên. Linh hồn tôi không có đầu hiểu hoặc đầu nào của thế giới tích, và những bình thường. Những cái xác của tôi thì thốt sự yên ổn, bởi nó biết thế giới và bất động đã mấy ngày qua. Với những nghĩ rồi, tôi cảm thấy nhìn chung quanh căn phòng hời hợt những im lìm với những thân người nằm ngay đó bên trong làn vết trần. Hình ảnh này tôi đã thấy ban nãy khi tôi trở về, nên không lý gì làm.

Tôi còn có thể đoán chắc, có hai cái xác, một ở cuối phòng là một cô gái ngồi ở M và một là

ng i đàn ông g c Do Thái đang n m cách tôi hai xác n a. Cô gái M b lặn té trên thang l u và ng i đàn ông Do Thái thì b ngh n m ch máu. H b "ch t gi", b hôn mê, và h cũng s p s a "tr v", s p s a h i t nh gi ng y nh tôi v a m i h i t nh. Tôi t ng nhìn th y h i th gi i bên kia. C n đối tr n gian khi n tôi vô cùng kh s và liên t ng ngay đ n thói quen bó bu c ph i ăn u ng c a ng i tr n. Tôi mong v con tôi th t chóng tr vào đ giúp tôi tr v nhà cũ. Mùi nhà th ng khi n tôi ng p th l m r i, l i còn b hành h b i nh ng c n đau đ n và cái đối k khô.

Ngay lúc đó, khóa lách cách kêu lên. Cánh c a phòng h i d ng m ra. Tôi th y bóng dáng v tôi u rữ và r t m t m i b c vào, đi cùng v i ng i gác nhà th ng và m t hai gia đình ng i M khác. Tôi c g ng nhúc nhích đ cho v tôi bi t r ng tôi đã h i t nh, đã "tr v" m i đúng. Qu nhiên, nàng nh n ra ngay và òa lên khóc um sùm vì quá m ng r khi n ng i gác phòng h i d ng hi u ra ngay r ng có m t xác ch t đã nằm sáu ngày nay b ng h i sinh.

Ông ta ch p l y cái đ n tho i t trên t ng và thông báo ngay l p t c cho v y sĩ tr c hôm đó là m t n bác sĩ ng i Trung Hoa. Bà ta cùng b n năm v bác sĩ đàn ông khác xu ng t n ch , kh o nghi m l i "t thi" h i sinh c a tôi r i ra l nh cho y tá đ y chi c gi ng c a tôi tr l i phòng c p c u hôm nào đ làm không bi t bao nhiêu là th nghi m khác đ xác nh n r ng th xác c a tôi đã ho t đ ng l i h t s c bình th ng, ngo i tr v t th ng trên đ u c n đ c tái khám đúng h n và ph i u ng thêm thu c trong m t vài ngày n a t nhà th ng. Đ i đ n lúc không còn ai hi n đ n, tôi nói qu quy t v i v tôi:

- Anh không có sao c . Ch h i nh c đ u và m t m i mà thôi. Em c g ng tìm đ m i cách đ a anh v nhà, khung c nh và mùi v nhà th ng làm cho anh s l m. Đi đi em! Đi tìm bà bác sĩ ng i Tàu n n bà ta ch c s có k t qu .

Cu i cùng v tôi đã đ t đ c s thành công v i đ i u ki n nàng ph i ký gi y cam k t, ch u hoàn toàn trách nhi m trong vi c này. Tôi g t đ u ra đ u cho nàng c ký gi y cam k t. Sau đó, v tôi đ iu tôi đ ng đ y khoác hai tay tôi lên vai hai cô y tá đ tôi ng i lên chi c xe lăn, r i đ y tôi ra xe đã đ c nàng lái đ n đ u s n t i c a chánh b nh vi n đ tr v nhà.

- Th t là m t phép l vô th ng vì l i kh n nguy n van vái th n linh Chúa Ph t liên ti p nhi u ngày đêm c a em và hai con cho anh đ c thoát kh i tai n n ng t nghèo và qu là linh hi n. Em đã đ c các v th n linh nh n l i, anh đã h i t nh.

Cối Chết Không Buồn

Tác Giả: Saigon Echo s&u t&#m

Thứ Năm, 11 Tháng 3 Năm 2010 07:01

Tôi im lặng nhìn dáng vẻ của tôi nghiêm trang thành khuôn khi nhúng gì mà nàng đã tẩn s&#c đ&# níu kéo tôi đi sống của người chị sống ở p tay g&#i. nhúng ý nghĩ của tôi thì giấu kín trong lòng không nói gì với nàng cả. Tôi không n&# làm tiêu tán đức tin thánh thiện của nàng đi với các đ&#ng b&# trên. Bởi tôi đã bỏ chết đi và sống lại một cách tình cảm, không phải vì thế đ&#ng đ&# không linh hiển mà chỉ vì đức hạnh như cuộc đời của tôi chưa đến lúc phải ra đi. Thiên linh không h&# can đ&# vào sự ph&#n của một đ&#n và quá bé nhỏ là tôi.

Đó chỉ là một tai nạn bất ngờ để cho tôi có một cơ hội bằng vàng đi về bên kia thế giới, thăm thú, và tìm hiểu xong rồi lại đi về cõi trời lại trở lại gian đ&# đi hết kiếp người.

Tôi tham cảm tạ ơn trời đất đ&#m, sống tôi chưa đến, còn đ&#c sum v&#y đoàn tụ với con đ&# mà không cần thêm nhúng hiểu biết về cõi âm luôn luôn mang tính cách bí mật muôn đời. Ngoài đời này ra, cõi phàm trần thế chỉ có gì đáng để cho tôi cần phải luyện tập đức n&#i chu&#c lấy ngàn vạn khổ đau. Vì có mấy ai chịu chấp nhận một sự thật là cuộc sống chính là con đ&#ng đang đ&#c rút ngắn đ&# trở về, trở về chốn quê hương vĩnh cửu, xóa sạch nhúng v&#ng v&#t, n&#n n&#n với thế gian.